

Насилството е правда и мерзостта е слава;
 Че нищо подъ небето нагонъ си не мѣнява:
 Змията сѣ е люта и Каинъ сѣ кръвникъ,
 И чловѣкътъ сѣ е човѣкъ до този мигъ!

V.

Но, Музо възмутена! Спи тази прѣсжда страшна!
 Тя може-би е права, а може-би и грѣшна.
 При сичко че е грозенъ и мраченъ наший вѣкъ,
 Но правдата въвъ него не е до сущъ безъ екъ.
 Съ порой кръвъ оквасенъ и пълнъ съ картини страшни,
 Съ позоръ, развратъ, кланета, войни, вражди всегдашни,
 Той колкото да бжде чудовищенъ и черъ,
 На пориви отъ доблестъ сѣ дава ни примѣръ.
 И ако сжществуватъ на туй нещастно врѣме
 И гении на злото и изверги голѣми,
 Каквито сж напрімѣръ: зловѣщій Епиотъ,
 Дазраели и Дерби и сичкиятъ имъ родъ,
 Съ кръвта Христова който са нѣкога накапа,
 И ватиканский идолъ, чудовишний Римъ-Папа,
 Съюзникъ на корана! — то има мжже днесъ
 Вѣнецъ на чловѣка, на врѣмето ни честь;
 Тѣй Ржселъ благородний, на слабитѣ бранителъ,
 И славний Гарибалди, на робитѣ любитель,
 Които не единъ пѣтъ вдигахъ своя гласъ,
 Ужасенъ за тирана и сладостенъ за насъ;
 Странгфордъ и Брайтъ и Гладстонъ, Фарлей, Хюго поетѣтъ,
 И други тѣмъ подобни, що, катъ ламбади свѣтатъ
 Въ мжрчината всеобща на деветнайстий вѣкъ,
 Приятели и братя на страждущий човѣкъ.

VI.

Но що е тозъ вѣкъ? Що е? Вѣкъ чуденъ, въвъ когото
 Стоятъ едно до друго и злото и доброто,
 И ангелътъ и бѣсътъ еднаква иматъ мощъ,
 Духътъ и веществото се боратъ день и нощъ;
 Смѣсъ, отъ величье, свѣтлостъ, отъ мракъ и низки страсти,
 Градина пжлна съ буренъ, съсъ ружи и съсъ храсти,
 Епоха, що робството не може да търпи,
 А пѣкъ тирана трѣбва мирътъ да се крѣпи!!!